

Jesus - vores salvede

Palmesøndag 28. marts 2010 i Martinskirken og Gratiakirken. Pastor Leif G. Jensen

Salmer: 150, 174, 197, 151, 365, 382, 176 v1

Evangelium: Johannes 12,1-16

Seks dage før påske kom Jesus til Betania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejst fra de døde. Der holdt de et festmåltid for Jesus; Martha sørgede for maden, og Lazarus var en af dem, der sad til bords sammen med ham. Maria tog et pund ægte, meget kostbar nardusolie og salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår; og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie. Judas Iskariot, en af Jesu disciple, han, som skulle forråde ham, sagde da: "Hvorfor er denne olie ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?" Det sagde han ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv; han var nemlig den, der stod for pengekassen, og han stak noget til side af det, der blev lagt i den. Da sagde Jesus: "Lad hende være, så hun kan gemme den til den dag, jeg begraves. De fattige har I jo altid hos jer, men mig har I ikke altid."

Den store skare af jøder fik nu at vide, at Jesus var der; og de kom derud ikke alene på grund af ham, men også for at se Lazarus, som han havde oprejst fra de døde. Men ypperstepræsterne besluttede også at slå Lazarus ihjel, for på grund af ham gik mange jøder hen og troede på Jesus.

Der var fest hos tre søskende i Betania, en landsby så lå lidt udenfor Jerusalem. Evangelisten fortæller, at festmåltidet blev holdt for Jesus. De tre søskende var Martha, Lazarus og Maria. Martha sørgede for maden, Lazarus var en af dem, der lå til bords, og Maria havde til opgave at give gaven til Jesus.

Vi forstår godt, at de ville holde fest for Jesus, når vi kender baggrunden. Baggrunden var jo Lazarus' sygdom og død. Jesus havde hjulpet de to søstre i sorgen med tro og håb. Og han havde kaldt Lazarus tilbage fra graven til livet. Men den bredere baggrund er også vigtig, nemlig venskabet, som var bygget op mellem dem og Jesus gennem flere år. Jesus havde besøgt dem jævnligt. Fortrolighed og kærlighed var nogle af frugterne. Der er spor af det i evangelierne, når der fortæller, at Jesus på sin vandring kom til en landsby, hvor Martha og Maria tog imod ham. Og Maria satte sig ved Jesu fødder. Og der fortælles, at Jesus og disciplene overnattede i Betania, når de var i Jerusalem til påskefest.

Hvis vi som menighed holder fest for Jesus Kristus, ligger der også meget bag. Samvær med ham i flere år. Opbygning af tillid, hans undervisning, alle de almindelige besøg, hvor han var hos os med sit ord og i nadveren. Det er på en måde rygraden i vores trosliv. - Og så er der de særlige dage med sorg, skyld og skam, og måske også med død, hvor vi blev trøstet på en særlig måde med evangeliet. - Det er baggrunden når vi arrangerer en menighedsfest.

På en måde havde Martha, Lazarus og Maria overhalet apostlene. Apostlene fattede jo ikke det, Jesus sagde om sin død og opstandelse. Men det vidste disse tre søskende på en anden måde. Apostlene gik med sig selv i hovedet. Vi mærker det på de emner, de tog frem helt frem til skærtorsdag aften. De var optaget af, hvad de selv fik ud af at have efterfulgt Jesus. De var optaget af, hvem der var den største. Men de glemte vigtige ting i forberedelsen til påskefesten med Jesus. F.eks. at en af dem skulle vaske de andres fødder før måltidet. Det gjorde Jesus for dem. Men Martha, Lazarus og Maria forberedte for deres ven, deres Frelser og deres Herre. Sammen sagde de på mange måder: Du er vores Messias!

1. Den første er Martha: *Hun sørgede for maden.*

Hun havde været tidligt oppe den dag og dagen forinden. Når der kommer ikke bare en, men mindst 13 mænd på besøg, Jesus og hans apostle, da skal der sørges for meget. Hun havde været på torvet dagen forinden. Havde handlet og forberedt. Havde stået i køkkenet – eller måske snarer i baggården ved hjemmets bålsted. Havde hentet vand tidligt om morgenen. Havde skyllet grøntsager, slagtet duer og måske også et dyr. Det er gæstfrihed! Meget vigtigt! ”*Glem ikke gæstfriheden. For ved at være gæstfrie har nogle uden selv at vide det haft engle som gæster.*” Hebr 13. Og Jesus siger et sted: ”*Jeg var fremmed, og I tog imod mig!*” Matt 25,35.

Som kristne kan vi gøre det enkeltvis, privat. Men endnu bedre er det, når vi viser det sammen som menighed. Men det kræver noget. Et sted. Et hus. Orden til hverdag. For ellers inviterer vi ikke så gerne indenfor. Planlægning. Parathed, når uventede gæster dukker op. Parathed når vi ”kun” har hinanden i menigheden med til fest.

En kvinde ringede i forgårs til mig og spurgte, om hun måtte komme med til bibelkreds. En glæde! Men da måtte jeg jo også overveje, om vi har en bibelkreds. Nogle gange bliver den aflyst. Hvem sørger for at åbne, tænde lys, lave kaffe? Det er nødvendigt at bibelkredsen er intakt, og at der bliver sørget for samværet.

Martha viser os rundt i vores kirkebygning, gulvet, stolene, lyset, kaffen, kagen.

2. Den næste, som nævnes, er Lazarus: *Han var en af dem, der sad til bords sammen med ham.* Han var ”bare” med. Det er også en opgave. En vigtig opgave. Der står endda, at på grund af Lazarus var der mange, der gik hen og troede på Jesus.

Lazarus var med. Betydningen af, at du er med i kirke, kan ikke overvurderes. Både for din egen skyld og for andres skyld. Dit vidnesbyrd om at du har brug for Jesus, og at du kun lever i kraft af ham, er ikke en småting! Det er værd at tænke over. Det gør glad. Det motiverer til at gå i kirke både for vores egen skyld og for andres skyld.

3. Den tredje er Maria: *Hun tog et pund ægte, meget kostbar nardusolie og salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår; og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie.*

Vi får at vide, hvor meget den er værd. Det er Judas, som er vurderingsmand. Han mener, at den kunne have indbragt 300 denarer. En denar var en dagløn. Altså 300 dage. Næsten en årsløn. 100.000 kr. eller 200.000 kr. eller 300.000 kr. Det var måske de tre søskendes opsparing. Sådan en gave kommer ikke på en enkelt dag. Gives heller ikke væk på grund af en indskydelse. Her var blevet forberedt, sparet sammen og truffet en beslutning. - Sådan må vi også forberede, spare og beslutte, når vi skal give til Guds rige. Det er helt afgørende og en vigtig del af vores gudstjeneste! Heller ikke vores gave kan overvurderes, når den gives til hans ære.

Gaven var en salvning. En kongelig salvning. Vist nok på højde med en kongelig salvning. For det var en meget kostbar nardusolie. Vi kan tænke på, at Samuel salvede Saul og David. Og at ypperstepræsterne blev salvet ved deres indsættelse i templet. Og nogle gange blev også profeter salvet til deres tjeneste. Med denne kostbare opsparede gave sagde Maria og hendes søskende med andre ord: Jesus, du er vores salvede. Du er vores Messias. Vores konge. Vores præst. Vores profet. - Og hele huset blev fyldt af duften fra olien.

Når vi som kristne er menighed sammen, handler det om, at Jesus forkyndes for os og andre som Kristus, som vores konge, præst og profet, som vores frelser, som den, der elsker os og sørger for os i livet og i døden. Det skal vi tænke på, når vi giver til menighedens liv. Det må ikke være tilfældigt eller en indskydelse. Det er vigtigt. En vigtig del af vores liv som kristne. Ellers er der nemlig ingen gudstjeneste, intet sted at samles, ingen præst, ingen oplæring i troen og ingen mission. Intet

festmåltid for Jesus. Og ligesom Martha, Lazarus og Maria holdt denne fest og hjalp hinanden med at få den op at stå, sådan også i en kristen menighed, som vi er med i. Alle behøves. For som kristne er vi et legeme og opgaverne må fordeles, ligesom de blev det i Betania.

4. Det fjerde er kritikerne. For gaven til Jesus mødte kritik. Og særligt fra ham, som havde ansvaret for deres fælles pengekasse. *Judas Iskariot, en af Jesu disciple, han, som skulle forråde ham, sagde da: "Hvorfor er denne olie ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?" Det sagde han ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv; han var nemlig den, der stod for pengekassen, og han stak noget til side af det, der blev lagt i den.*

Det lyder rigtigt, hvad han siger. Og det lyder også nogle gange rigtigt, hvad vi tænker i vort stille sind – og hvad vi siger om menighedens liv. Men det kan være tomt. Fromme kommentarer uden indhold. Men hvorfor er det så lige, at offergaver til Guds rige, mødes at diskussion og kritik også i vore tanker?

- Fordi vi mennesker har fået os selv på hjernen. Vi er blevet fyldt af os selv, så vi kan have nok i os selv, ja mere end nok. Og da er det, at vi svigter hinanden, fordi vi ikke orker kærligheden, når der skal lægges kræfter i, hjælpes med det ene og andet, ryddes op og hentes vand, og når bibelkredsen skal understøttes – og gudstjenesten. Det med at være fyldt med sig selv fører i ensomhed og ulykke og låser til sidst i skylden. Det var tydeligt med Judas. En ting er at stjæle en enkelt gang eller tre og græde over det – og sige det til Gud. Men Judas var begyndt at leve af det. Han var en tyv. Fællesskabet med Jesus var gået tabt. Og da var der plads til det, der var værre: forræderiet.

5. Til sidst hører vi Jesus sige, hvad der skal siges. Han forsvarer det, Maria og hendes søskende gør for ham. *Da sagde Jesus: "Lad hende være, så hun kan gemme den til den dag, jeg begravnes. De fattige har I jo altid hos jer, men mig har I ikke altid."*

Der er stor hjælp og opmuntring i at kigge ind i Marthas, Lazarus' og Marias hus. Jesus havde givet dem en kostbar tro. Og den tro har han også givet os! Og han forsvarer, at de holder fest for ham: Jesus forsvarer Maria og familiens gave. Han siger: *De fattige har I altid hos jer, men mig har I ikke altid.* Og han nævner sin egen begravelse overfor kritikerne. Dermed peger han på, hvad Gud har investeret i verden. Han skabte os i sit billede. Som skabninger, han kunne tale med og dele alt med, som kunne modtage kærlighed og leve i tillid og lydighed. Og da vi havde fik nok i os selv og ikke ville vide af ham og af hinanden, da blev han menneske, sådan som apostelen Paulus siger i epistelteksten: *Kristus Jesus, han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydige indtil døden, ja, døden på et kors. Derfor har Gud højt ophøjet ham.*

Her ser vi hvad han har investeret i os: Givet os sig selv, sit liv, sin ære, sin kærlighed og ofret sig selv for vore synder. Og overvundet døden. Og i den sammenhæng siger han: *I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus.* Det kalder i dag på os, fylder os og glæder os. Tænk, jeg er ikke min egen. Hvor befriende! Hvor godt. Han ved alt om mig. Det er min beskyttelse. Tænk at bare få lov at være med og sidde til bords som Lazarus. Tænk at få lov at forberede som Martha. Og tænk at være med til at udbrede duften om Jesus i menigheden og i verden: at han er Kristus, vores og verdens frelser.

Lad os gøre det – og ikke glemme, at de fattige har vi altid hos os. Lad os tjene penge – ikke kun til os selv, men til velforberejede gaver til Jesus – og til de fattige. Amen.

